

11 iunie 2019

Știri Legislative

Dreptul Uniunii Europene

Sumar:

1. Instrumente unionale adoptate și jurisprudența CJUE - selecție mai 2019

Legislație

Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/413/JAI a Consiliului

Data publicare JO UE: 10.05.2019 • Data intrare în vigoare: 30.05.2019 • Termen limită transpunere: 31.05.2021

Statele membre sunt obligate să incrimineze în legislația națională autoratul și participația persoanelor fizice și juridice la fapte de utilizare frauduloasă a instrumentelor de plată fără numerar.

Definițiile acoperă noile tipuri de instrumente de plată fără numerar care permit transferuri de monedă electronică și monede virtuale și recunosc faptul că un instrument de plată fără numerar poate consta în diferite elemente care acționează împreună, cum ar fi o aplicație de plată mobilă și o autorizație corespunzătoare (de exemplu o parolă). Noțiunea de instrument de plată fără numerar se referă la instrumentul care îl pune pe deținătorul sau pe utilizatorul său în poziția de a permite efectiv un transfer de bani sau de valoare monetară sau de a iniția un ordin de plată. De exemplu, obținerea ilegală a unei aplicații de plată mobilă fără autorizația necesară nu este considerată drept o obținere ilegală a unui instrument de plată fără numerar, întrucât nu permite efectiv utilizatorului să transfere bani sau valoare monetară.

Directiva (UE) 2019/692 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Directivei 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale

Data publicare JO UE: 03.05.2019 • Data intrare în vigoare: 23.05.2019 • Termen limită transpunere: 24.02.2020

Se extinde aplicabilitatea dispozițiilor Directivei 2009/73/CE și asupra liniilor de transport de gaze de pe teritoriul Uniunii înspre sau dinspre statele terțe, prin redefinirea „conductei de interconexiune”.

Statelor membre li se permite, în cazul în care sistemul de transport înspre sau dinspre un stat terț aparține la 23.05.2019 unei întreprinderi integrată vertical, să deroge de la aplicarea art. 9 alin. (1) din Directiva 2009/73/CE care prevede separarea sistemelor de transport de cele de producție sau furnizare.

Prin modificările aduse la art. 36, 41 și 42 sunt reglementate condițiile în care autoritățile naționale de reglementare în domeniu din statele membre pot colabora cu cele din statele terțe.

Regulamentul delegat (UE) 2019/758 al Comisiei din 31 ianuarie 2019 de completare a Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care stabilesc acțiunile minime și tipul de măsuri suplimentare pe care trebuie să le ia instituțiile de credit și financiare pentru a diminua riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în anumite țări terțe

Data publicare JO UE: 14.05.2019 • Data intrare în vigoare: 03.06.2019 • Se aplică de la: 03.09.2019

Regulamentul prevede o serie de măsuri pe care instituțiile de credit și cele financiare sunt obligate să le ia în cazul în care legislația în vigoare într-o țară terță în care acestea dețin filiale sau sucursale interzice sau restricționează aplicarea politicilor și procedurilor necesare pentru următoarele activități:

- evaluări individuale ale riscurilor;
- partajarea și prelucrarea datelor clienților;
- divulgarea informațiilor cu privire la tranzacții suspecte;
- transferul datelor clienților către statele membre;
- păstrarea evidențelor și datelor statistice.

Instituțiile financiare sau de credit au obligația de a informa autoritatea competentă din statul membru de origine în cel mult 28 de zile calendaristice cu privire la

denumirea țării terțe și a modului în care legislația acesteia din urmă restricționează activitățile enunțate mai sus.

Alte măsuri obligatorii sunt: efectuarea de revizuri și controale asupra filialei sau sucursalei de pe teritoriul statului terț, punerea la dispoziția autorității statului membru de origine a concluziilor și luarea măsurilor proprii de combatere a spălării banilor și terorismului.

În situațiile în care riscul acestor fapte nu poate fi gestionat eficace, instituțiile de credit și financiare sunt obligate să închidă o parte sau toate operațiunile desfășurate de sucursala sau filiala respectivă.

Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale

Data publicare JO UE: 22.05.2019 • Data intrare în vigoare: 11.06.2019 • Termen limită transpunere: 01.07.2021

Directiva se aplică contractelor în care comercianții furnizează consumatorilor conținut digital sau un serviciu digital în schimbul plății unui preț sau al furnizării de date cu caracter personal. Sunt exceptate de la aplicarea prevederilor directivei contractele care furnizează alte servicii decât cele digitale sau sunt în legătură cu domeniul de reglementare al altor instrumente europene (jocuri de noroc, asistență medicală, ș.a.).

Se urmărește armonizarea legislațiilor statelor membre care nu pot menține și nici introduce în dreptul lor intern dispoziții contrare care să asigure un nivel diferit, mai scăzut, de protecție a consumatorilor, scopul fiind acela de a asigura conformitatea dintre conținutul sau serviciul digital furnizat și contractul semnat între părți. În acest sens sunt stabilite criterii de conformitate, drepturi specifice ale părților și ale terților, răspunderea comerciantului, precum și măsuri coercitive.

Comerciantul va răspunde pentru orice neconformitate care există la momentul furnizării, iar perioada de constatare a acesteia nu poate fi mai mică de doi ani. Sarcina probei în cazul actelor de furnizare individuale aparține comerciantului dacă neconformitatea a fost constatată în termen de un an de la data livrării, și pe tot parcursul contractului în cazul furnizării continue.

În caz de nefurnizare, consumatorul are dreptul de a solicita îndeplinirea obligației de către comerciant fără întârzieri nejustificate sau cu acordarea unui termen suplimentar, iar dacă acesta din urmă nu poate sau refuză, se poate obține încetarea contractului.

În caz de neconformitate, consumatorul poate obține aducerea la conformitate a conținutului sau serviciului, poate beneficia de o reducere proporțională a prețului sau poate să obțină încetarea contractului.

Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE

Data publicare JO UE: 22.05.2019 • Data intrare în vigoare: 11.06.2019 • Termen limită transpunere: 01.07.2021 • Aplicare dispoziții: începând cu 01.01.2022

Scopul adoptării actului este acela de a stabili norme privind conformitatea bunurilor vândute cu contractul, măsuri corective în caz de neconformitate, punerea în aplicare a măsurilor și instituirea unor garanții comerciale.

Directiva se aplică în cazul contractelor de vânzare încheiate între un consumator și un vânzător, inclusiv pentru furnizarea de bunuri care urmează să fie fabricate sau produse.

Sunt prevăzute cerințe de conformitate a bunului care trebuie să corespundă caracteristicilor stipulate în contract, scopului pentru care consumatorul îl solicită și să conțină accesoriile necesare, inclusiv instrucțiuni de instalare sau utilizare.

Vânzătorul răspunde față de consumator pentru orice neconformitate care există în momentul livrării bunurilor și care este constatată în termen de doi ani de la data respectivă, însă statele membre pot introduce în legislația lor termene mai lungi.

Se prezumă că orice neconformitate care este constatată în termen de un an de la data la care bunurile au fost livrate exista la momentul livrării bunurilor până la proba contrarie. Statele membre pot menține acest termen, sau pot stabili unul de doi ani de la momentul livrării bunurilor. În ceea ce privește obligația consumatorului de a notifica neconformitatea, legislația statelor membre trebuie să prevadă un termen de cel puțin 2 luni de la data constatării acesteia.

Consumatorul are dreptul de a beneficia de aducerea în conformitate a bunurilor, de a cere repararea sau înlocuirea lor, de o reducere proporțională a prețului sau de a obține încetarea contractului.

Statele membre pot stabili modalitățile de returnare și rambursare.

Jurisprudență

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 mai 2019. Brian Andrew Kerr împotriva Pavlo Postnov și Natalia Postnova (Cauza C-25/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie civilă - Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială - Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 - Articolul 7 punctul 1 litera (a) - Competență specială în materie contractuală - Noțiunea «materie contractuală» - Hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil - Obligație ce revine coproprietarilor de a achita contribuțiile financiare anuale la bugetul coproprietății stabilite prin această hotărâre - Acțiune judiciară prin care se urmărește obținerea executării acestei obligații - Lege aplicabilă obligațiilor contractuale - Regulamentul (CE) nr. 593/2008 - Articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (c) - Noțiunile «contract de prestări servicii» și «contract privind un drept real imobiliar» - Hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil referitoare la cheltuielile de întreținere a părților comune ale acestuia.

Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un litigiu care privește o obligație de plată care rezultă dintr-o hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil de apartamente, lipsită de personalitate juridică și instituită prin lege special pentru exercitarea anumitor drepturi, care este adoptată cu votul majorității membrilor acesteia, dar care este obligatorie pentru toți membrii acesteia, trebuie considerat că intră sub incidența noțiunii „materie contractuală”, conform acestei dispoziții.

Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) trebuie interpretat în sensul că un litigiu precum litigiul principal, care privește o obligație de plată care rezultă dintr-o hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil de apartamente, referitoare la cheltuielile de întreținere a părților comune ale acestui imobil, trebuie considerat că privește un contract de prestări servicii, conform acestei dispoziții.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 2 mai 2019. Lavorgna Srl împotriva Comune di Montelanico și alții (Cauza C-309/18)

Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio. Trimitere preliminară - Atribuirea contractelor de achiziții publice - Directiva 2014/24/UE - Costuri cu forța de muncă - Excludere automată a ofertantului care nu a indicat separat în ofertă costurile respective - Principiul proporționalității.

Principiile securității juridice, egalității de tratament și transparenței, precum cele prevăzute de Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia neindicarea separată a costurilor cu forța de muncă, într-o ofertă economică prezentată în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice, conduce la excluderea acestei oferte, fără posibilitatea de asistență la întocmirea dosarului, inclusiv în cazul în care obligația de a indica aceste costuri în mod separat nu era specificată în documentația cererii de ofertă, în măsura în care această condiție și această posibilitate de excludere sunt prevăzute cu claritate în reglementarea națională privind procedurile de achiziții publice la care s-a făcut trimitere explicită în conținutul acestora. Cu toate acestea, în cazul în care dispozițiile cererii de ofertă nu le permit ofertanților să indice aceste costuri în ofertele lor economice, principiile transparenței și proporționalității trebuie interpretate în sensul că nu se opun posibilității de a permite ofertanților să remedieze situația și să îndeplinească obligațiile prevăzute de reglementarea națională în materie în termenul stabilit de autoritatea contractantă.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 2 mai 2019. Procedură inițiată de Oulun Sähkönyhti Oy. Cerere de decizie preliminară formulată de markkinaoikeus (Cauza C-294/18)

Trimitere preliminară - Eficiență energetică - Directiva 2012/27/UE - Articolul 11 alineatul (1) - Costurile de acces la informațiile privind contorizarea și facturarea - Dreptul consumatorilor finali de a-și primi în mod gratuit toate facturile și toate informațiile privind facturarea pentru consumul de energie - Tarife de acces la rețeaua de energie electrică - Reducere a tarifelor de acces la rețeaua de energie electrică acordată de o întreprindere de vânzare cu amănuntul a energiei electrice consumatorilor care au optat pentru factura electronică.

Articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE, trebuie interpretat în sensul că, în condiții precum cele în discuție în litigiul principal, nu se opune unei reduceri a tarifelor de acces la rețeaua de energie electrică acordată de o întreprindere de vânzare cu amănuntul a energiei electrice numai consumatorilor finali care au optat pentru factura electronică.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 8 mai 2019. Violeta Villar Láiz împotriva Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) și Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS). Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Cauza C-161/18)

Trimitere preliminară - Egalitate de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale - Directiva 79/7/CEE - Articolul 4 - Interzicerea oricărei discriminări pe criterii de sex - Discriminare indirectă - Munca pe fracțiune de normă - Calculul pensiei pentru limită de vârstă.

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 79/7/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1978 privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia quantumul pensiei pentru limită de vârstă de tip contributiv al unui lucrător pe fracțiune de normă este calculat prin înmulțirea unui quantum de bază, stabilit pornind de la remunerațiile efectiv percepute și cotizațiile efectiv plătite, cu un procent care este proporțional cu durata perioadei de cotizare, această perioadă fiind ea însăși ajustată cu un coeficient de reducere egal cu raportul dintre timpul de lucru pe fracțiune de normă realizat efectiv și timpul de lucru realizat de un lucrător cu normă întreagă comparabil și majorată prin aplicarea unui coeficient de 1,5, în măsura în care reglementarea menționată îi dezavantajează în special pe lucrătorii de sex feminin în raport cu lucrătorii de sex masculin.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 mai 2019. A-PACK CZ s.r.o. împotriva Odvolací finanční ředitelství. Cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší správní soud (Cauza C-127/18)

Trimitere preliminară - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) - Directiva 2006/112/CE - Articolele 90 și 273 - Neplata totală sau parțială de către debitor a sumei datorate persoanei impozabile în temeiul unei operațiuni supuse TVA-ului - Bază de impozitare - Reducere - Principiile neutralității fiscale și proporționalității.

Articolul 90 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că persoana impozabilă nu poate efectua rectificarea bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA), în caz de neplată totală sau parțială de către debitorul său a unei sume datorate în temeiul unei operațiuni supuse acestei taxe, dacă debitorul nu mai este plătitor de TVA.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 mai 2019. RE împotriva Praxair MRC. Cerere de decizie preliminară formulată de Cour de cassation (Franța) (Cauza C-486/18)

Trimitere preliminară - Politica socială - Directiva 96/34/CE - Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului - Clauza 2 punctul (6) - Lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă în situație de concediu parțial pentru creșterea copilului - Concediere - Indemnizație de concediere și alocație de concediu de reorientare profesională - Modalități de calcul - Articolul 157 TFUE - Egalitate de remunerare între lucrătorii de sex feminin și lucrătorii de sex masculin - Concediu parțial pentru creșterea copilului luat în principal de lucrătorii de sex feminin - Discriminare indirectă - Factori justificați în mod obiectiv și străini de orice discriminare bazată pe sex - Inexistență.

Clauza 2 punctul (6) din Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, încheiat la 14 decembrie 1995, care figurează în anexa la Directiva 96/34/CE a Consiliului din 3 iunie 1996 privind acordul-cadru referitor la concediul pentru creșterea copilului încheiat de UNICE, CEEP și CES, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/75/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997, trebuie interpretată în sensul că se opune ca, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, indemnizația de concediere și alocația de concediu de reorientare profesională care trebuie plătite acestui lucrător să fie determinate, cel puțin parțial, pe baza remunerației reduse pe care o primește când intervine concedierea.

Articolul 157 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, acel lucrător primește o indemnizație de concediere și o alocație de concediu de reorientare profesională determinate, cel puțin parțial, pe baza remunerației reduse pe care o primește când intervine concedierea, în situația în care un număr considerabil mai mare de femei decât de bărbați optează să beneficieze de concediu parțial pentru creșterea copilului și atunci când diferența de tratament care rezultă din aceasta nu se poate explica prin factori justificați în mod obiectiv și străini de orice discriminare bazată pe sex.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 mai 2019. Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca - MIUR împotriva Fabio Rossato și Conservatorio di Musica F.A. Bonporti. Cerere de decizie preliminară formulată de Corte di Appello di Trento (Cauza C-494/17)

Trimitere preliminară - Politica socială - Muncă pe durată determinată - Contracte încheiate cu un angajator din sectorul public - Măsuri prin care se urmărește să se sancționeze utilizarea abuzivă a contractelor de muncă pe durată determinată - Transformarea raportului de muncă în raport de muncă pe durată nedeterminată - Limitarea efectului retroactiv al transformării - Lipsa unei indemnizații financiare.

Clauza 5 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care, astfel cum este aplicată de instanțele supreme naționale, exclude, pentru cadrele didactice din sectorul public care au beneficiat de transformarea raportului lor de muncă pe durată determinată în raport de muncă pe durată nedeterminată cu un efect retroactiv limitat, orice drept la despăgubire financiară ca urmare a utilizării abuzive a unor contracte de muncă pe durată determinată succesive, în cazul în care o astfel de transformare nu este nici incertă, nici imprevizibilă, nici aleatorie, iar limitarea luării în considerare a vechimii dobândite în temeiul respectivelor contracte de muncă pe durată determinată succesive constituie o măsură proporțională pentru a sancționa acest abuz, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 mai 2019. EN.SA. Srl împotriva Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso. Cerere de decizie preliminară formulată de Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Cauza C-712/17)

Trimitere preliminară - Taxa pe valoarea adăugată (TVA) - Operațiuni fictive - Imposibilitatea deducerii taxei - Obligația emitentului unei facturi de a achita TVA-ul care figurează pe aceasta - Amendă în cuantum egal cu cel al TVA-ului dedus în mod nelegal - Compatibilitate cu principiile neutralității TVA-ului și proporționalității.

Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care vânzări fictive de energie electrică realizate în mod circular între aceiași operatori și pentru aceleași cantități nu au cauzat pierderi de venituri fiscale, Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, înțeleasă în lumina principiilor neutralității și proporționalității, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care exclude deducerea taxei pe valoarea adăugată (TVA) aferente unor operațiuni fictive, obligând totodată persoanele care menționează TVA-ul pe o factură să achite această taxă, inclusiv pentru o operațiune fictivă, cu condiția ca dreptul național să permită rectificarea datoriei fiscale care rezultă din această obligație atunci când emitentul facturii, care nu era de bună-credință, a eliminat complet, în timp util, riscul de pierderi ale unor venituri fiscale, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Principiile proporționalității și neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA) trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, se opun unei norme de drept național în temeiul căreia deducerea nelegală a TVA-ului se sancționează cu o amendă egală cu cuantumul deducerii efectuate.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 8 mai 2019. Związek Gmin Zagłębia Miedziowego w Polkowicach împotriva Szef Krajowej Administracji Skarbowej (Cauza C-566/17)

Trimitere preliminară - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) - Directiva 2006/112/CE - Articolul 168 litera (a) - Deducerea taxei achitate în amonte - Principiul neutralității TVA-ului - Persoană impozabilă care exercită atât activități economice, cât și activități neeconomice - Bunuri și servicii achiziționate în scopul realizării atât a unor operațiuni supuse TVA-ului, cât și a unor operațiuni care nu sunt supuse TVA-ului - Lipsa unor criterii de repartizare în reglementarea națională - Principiul legalității impozitului.

Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat

în sensul că se opune unei practici naționale care permite persoanei impozabile să deducă integral taxa pe valoarea adăugată (TVA) aplicată în amonte achiziționării unor bunuri și servicii de către aceasta atât pentru realizarea de activități economice, supuse TVA-ului, cât și de activități neeconomice, care nu intră în domeniul de aplicare al TVA-ului, ca urmare a absenței în reglementarea fiscală aplicabilă a unor norme specifice referitoare la criteriile și la metodele de repartizare care ar permite persoanei impozabile să determine quantumul acestui TVA achitat în amonte care ar trebui considerat ca fiind în legătură cu activitățile sale economice și, respectiv, cu activitățile sale neeconomice.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 14 mai 2019. Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) împotriva Deutsche Bank SAE. Cerere de decizie preliminară formulată de Audiencia Nacional (Cauza C-55/18)

Trimitere preliminară - Politica socială - Protecția securității și a sănătății lucrătorilor - Organizarea timpului de lucru - Articolul 31 alineatul (2) de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - Directiva 2003/88/CE - Articolele 3 și 5 - Repausul zilnic și săptămânal - Articolul 6 - Timp de lucru maxim săptămânal - Directiva 89/391/CEE - Securitatea și sănătatea lucrătorilor la locul de muncă - Obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător.

Articolele 3, 5 și 6 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, citite în lumina articolului 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și a articolului 4 alineatul (1), a articolului 11 alineatul (3) și a articolului 16 alineatul (3) din Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care, potrivit interpretării acesteia de către jurisprudența națională, nu impune angajatorilor obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 15 mai 2019. AB „Achema” și alții împotriva Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija (VKEKK). Cerere de decizie preliminară formulată de Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Cauza C-706/17)

Trimitere preliminară - Ajutoare de stat - Noțiunea de «ajutoare acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat» - Măsuri pentru compensarea prestatorilor de servicii de interes public din sectorul energiei electrice - Noțiunile «ajutoare care afectează schimburile comerciale dintre statele membre» și «care

denaturează sau amenință să denatureze concurența» - Noțiunea de «avantaj selectiv» - Serviciu de interes economic general - Compensarea costurilor inerente executării unor obligații de serviciu public.

Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că fondurile destinate finanțării unei scheme de servicii de interes public, precum serviciile de interes public în sectorul energiei electrice, constituie resurse de stat, în sensul acestei dispoziții.

Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, atunci când operatorii de rețele de distribuție și de transport beneficiază de fonduri destinate finanțării serviciilor de interes public în sectorul energiei electrice pentru compensarea pierderilor suportate ca urmare a obligației de a achiziționa energia electrică de la anumiți producători de energie electrică la un tarif fix și de echilibrare a acesteia, compensarea menționată constituie un avantaj, în sensul acestei dispoziții, acordat producătorilor de energie electrică.

Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea din litigiul principal, trebuie să se considere că fonduri precum fondurile destinate anumitor prestatori de servicii de interes public din sectorul energiei electrice le acordă acestora un avantaj selectiv, în sensul acestei dispoziții, și sunt de natură să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.

Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o intervenție a statului precum schema de servicii publice în sectorul energiei electrice nu trebuie considerată o compensație care reprezintă contraprestația serviciilor prestate de întreprinderile beneficiare în executarea obligațiilor de serviciu public, în sensul Hotărârii din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), în afară de cazul în care în care instanța de trimitere constată că unul sau altul dintre serviciile de interes public din sectorul energiei electrice îndeplinește în mod efectiv cele patru condiții enunțate la punctele 88-93 din această hotărâre.

Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că trebuie să se considere că o intervenție a statului precum schema de servicii de interes public în sectorul energiei electrice denaturează sau este de natură să denatureze concurența.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 15 mai 2019. Republica Elenă împotriva Comisiei Europene (Cauza C-341/17 P)

Recurs - Fondul european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), secțiunea „Garantare”, Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) - Cheltuieli excluse

de la finanțarea Uniunii Europene - Cheltuieli efectuate de Republica Elenă - Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 - Regulamentul (CE) nr. 796/2004 - Schemă de ajutoare pe suprafață - Noțiunea „pășuni permanente” - Corecții financiare forfetare - Deducerea corecției anterioare.

Anulează punctele 2 și 3 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 30 martie 2017, Grecia/Comisia (T-112/15, EU:T:2017:239), în măsura în care pe de o parte, Tribunalul a respins acțiunea Republicii Elene limitându-și examinarea la corecția pentru anul de cerere 2008 imputată în cadrul exercițiului financiar 2009 în ceea ce privește corecția financiară de 5 % aplicată ajutoarelor din al doilea pilon al politicii agricole comune (PAC), consacrat dezvoltării rurale, și neexaminând corecția pentru anul de cerere 2008 imputată în cadrul exercițiului financiar 2010, în valoare de 5 496 524,54 euro, în ceea ce privește corecția financiară de 5 % aplicată ajutoarelor din al doilea pilon al PAC, consacrat dezvoltării rurale, și, pe de altă parte, în măsura în care s-a pronunțat asupra cheltuielilor de judecată.

Anulează Decizia de punere în aplicare 2014/950/UE a Comisiei din 19 decembrie 2014 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în cadrul secțiunii „Garantare” a Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) în măsura în care privește luarea în considerare a Deciziei de punere în aplicare 2013/214/UE a Comisiei din 2 mai 2013 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli contractate de statele membre în cadrul secțiunii Garantare a Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR), la calculul valorii corecției de 5 496 524,54 euro, a deducerii de 270 175,45 euro și a incidenței financiare de 5 226 349,09 euro, în ceea ce privește cheltuielile efectuate de Republica Elenă în sectorul dezvoltării rurale FEADR Axe 2 (2007-2013, măsuri legate de suprafață) și impuse în cadrul exercițiului financiar 2010, din cauza neregulilor referitoare la sistemul de identificare a parcelelor agricole (LPIS) și la controalele la fața locului (al doilea pilon, anul de cerere 2008).

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 15 mai 2019. Vega International Car Transport and Logistic - Trading GmbH împotriva Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie. Cerere de decizie preliminară formulată de Naczelny Sąd Administracyjny (Cauza C-235/18)

Trimitere preliminară - Fiscalitate - Taxa pe valoarea adăugată (TVA) - Directiva 2006/112/CE - Articolul 135 alineatul (1) litera (b) - Livrare de bunuri - Scutiri pentru alte activități - Acordare și negociere de credite - Carduri de carburant.

Articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din cauza principală, punerea la dispoziția filialelor a unor carduri de carburant de către o societate-mamă, ceea ce face posibilă pentru filiale alimentarea cu carburant a vehiculelor al căror transport îl asigură, poate fi calificată drept serviciu de acordare de credite scutit de taxa pe valoarea adăugată potrivit acestei dispoziții.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 16 mai 2019. Christa Plessers împotriva PREFACO NV și Belgische Staat. Cerere de decizie preliminară formulată de Arbeidshof te Antwerpen (Cauza C-509/17)

Trimitere preliminară - Transferuri de întreprinderi - Directiva 2001/23/CE - Articolele 3-5 - Menținerea drepturilor lucrătorilor - Excepții - Procedură de insolvență - Procedură de reorganizare judiciară prin transfer sub autoritatea instanței - Salvarea totală sau parțială a întreprinderii - Legislație națională care autorizează cesionarul, după transfer, să preia lucrătorii aleși de acesta.

Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități, în special articolele 3-5 din aceasta, trebuie interpretată în sensul că se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul transferului unei întreprinderi intervenit în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară prin transfer sub autoritatea instanței, aplicată în vederea menținerii integrale sau parțiale a cedentului sau a activităților sale, prevede, pentru cesionar, dreptul de a alege lucrătorii pe care dorește să îi preia.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 21 mai 2019. Comisia Europeană împotriva Ungaria (Cauza C-235/17)

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru - Articolul 63 TFUE - Libera circulație a capitalurilor - Articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - Drept de proprietate - Reglementare națională care desființează ex lege și fără despăgubire drepturile de uzufruct asupra unor terenuri agricole și forestiere dobândite anterior de persoane juridice sau de persoane fizice care nu pot dovedi o legătură de rudenie apropiată cu proprietarul.

Prin adoptarea articolului 108 alineatul (1) din mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (Legea nr. CCXII din 2013 privind dispoziții diverse și măsuri tranzitorii referitoare la Legea nr. CXXII din 2013 privind vânzarea terenurilor agricole și forestiere) și prin desființarea ex lege, în acest mod, a drepturilor de uzufruct asupra unor terenuri agricole și forestiere situate în Ungaria, deținute, în mod direct sau indirect, de resortisanții altor state membre, Ungaria a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 63 TFUE și ale articolului 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 23 mai 2019. Christian Fülle împotriva Toolport GmbH. Cerere de decizie preliminară formulată de Amtsgericht Norderstedt (Cauza C-52/18)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Directiva 1999/44/CE - Neconformitatea bunului livrat - Articolul 3 - Dreptul consumatorului la repunerea în conformitate a bunului, gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ - Stabilirea locului în care consumatorul are obligația de a pune un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate - Noțiunea de repunere în conformitate, «gratuit», a bunului - Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului

Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretat în sensul că statele membre rămân competente pentru a stabili locul în care consumatorul are obligația să pună un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate, în temeiul acestei dispoziții. Acest loc trebuie să fie de natură să asigure o repunere în conformitate gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunului și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunul în cauză. În această privință, instanța națională are obligația să efectueze o interpretare

conformă cu Directiva 1999/44, inclusiv, dacă este cazul, să modifice o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele acestei directive.

Articolul 3 alineatele (2)-(4) din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că dreptul consumatorului la o repunere în conformitate, „gratuit”, a bunului cumpărat la distanță nu include obligația vânzătorului de a plăti în avans cheltuielile de transport al acestui bun spre sediul respectivului vânzător în vederea repunerii în conformitate menționate atât timp cât plata în avans a acestor cheltuieli de către consumator nu constituie o sarcină de natură să îl descurajeze să își invoce drepturile, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.

Dispozițiile articolului 3 alineatul (3) coroborate cu cele ale articolului 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, consumatorul care a informat vânzătorul cu privire la neconformitatea bunului cumpărat la distanță al cărui transport spre sediul vânzătorului risca să prezinte pentru acesta un inconvenient semnificativ și care a pus acest bun la dispoziția vânzătorului la domiciliul său pentru repunerea sa în conformitate are dreptul la rezoluțiunea contractului ca urmare a unei lipse a despăgubirii într-un termen rezonabil în cazul în care vânzătorul nu a luat nicio măsură adecvată pentru a repune în conformitate bunul menționat, inclusiv cea de a informa consumatorul cu privire la locul în care acest bun trebuie să fie pus la dispoziția sa pentru respectiva repunere în conformitate. În această privință, revine instanței naționale sarcina ca, prin intermediul unei interpretări conforme cu Directiva 1999/44, să garanteze dreptul acestui consumator la rezoluțiunea contractului.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 27 mai 2019. Minister for Justice and Equality împotriva OG și PI. Cereri de decizie preliminară formulate de Supreme Court și High Court (Irlande) (Cauze conexe C-508/18 și C-82/19 PPU)

Trimitere preliminară - Procedură preliminară de urgență - Cooperare polițienească și judiciară în materie penală - Mandat european de arestare - Decizia-cadru 2002/584/JAI - Articolul 6 alineatul (1) - Noțiunea de «autoritate judiciară emitentă» - Mandat european de arestare emis de parchetul dintr-un stat membru - Statut - Existența unei legături de subordonare față de un organ al puterii executive - Competența de a transmite instrucțiuni individuale a ministrului justiției - Lipsa garanției de independență.

Noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din

26 februarie 2009, trebuie interpretată în sensul că nu vizează parchetele dintr-un stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, cum este un ministru al justiției, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 27 mai 2019. Minister for Justice and Equality împotriva PF. Cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court (Cauza C-509/18)

Trimitere preliminară - Cooperare polițienească și judiciară în materie penală - Mandat european de arestare - Decizia-cadru 2002/584/JAI - Articolul 6 alineatul (1) - Noțiunea de «autoritate judiciară emitentă» - Mandat european de arestare emis de procurorul general al unui stat membru - Statut - Garanție de independență.

Noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretată în sensul că vizează procurorul general al unui stat membru care, deși din punct de vedere structural este independent de puterea judecătorească, este competent să efectueze urmărirea penală și care are, în acest stat membru, un statut care îi conferă o garanție de independență în raport cu puterea executivă în cadrul emiterii mandatului european de arestare.

**TUCA ZBARCEA
ASOCIATII**

Șos. Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, Aripa de Vest, et. 8
Sector 1, 011141, București, România
T + 4 021 204 88 90
F + 4 021 204 88 99
E office@tuca.ro
www.tuca.ro

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte. Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Știri Legislative, vă rugăm să ne contactați la datele sus-menționate.